

неужели никой не е уцѣлелъ? не, всички сини куртки лѣжатъ.... тамъ распукижти глави, грѣди, посрѣдъ пробити съ щиковеѣ.... Истреблението е свършело безъ да знае прѣдѣлъ.... Милостъ не е имало никому.... Сграшно се показува на Партенева.... той са оглѣдва на своитѣ: видимо и другитѣ чувствуватъ това сѣщото.

Нѣма нито въ никого това тържество на побѣдата, радостното ликуване на уцѣлѣвшата тѣлна. Мълчащи стоятъ на брустверитѣ. Тукъ-тамъ димѣтъ на запаленитѣ чибучки са дими. Не са чува говорение.... Тамъ новичѣкъ-господинъ въ ратното дѣло, са сирѣлъ надъ грамаденъ турчинъ, прострѣнитъ въ кървавото гѣолче и са вглѣдва въ неговото лице,—пристайно са вглѣдва, като че ли иска да го попита нѣщо си. И на него пристайно глѣда турчинѣтъ; само неподвиженъ, съ плень отъ ужасъ поглѣдъ.... Распрострѣлъ рѣцѣ и глѣда; и двамата тѣ—мъртвийтъ и живийтъ, не могатъ да отведѣтъ очи единъ отъ друго.

Тихо иде генералѣтъ къмъ редутѣтъ.... Мрачно са оглѣдва той наоколо, като оцѣнява загубитѣ на днешниятъ день... Той спря конѣтъ надъ единъ офицеринъ.... съика са плѣзна по младото лице....

— Този ли е, струва ми са, Неводинъ? обѣрнѣ са той къмъ адютантинѣтъ.

— Точно така, ваше-ство!...

— Добръ офицеринъ бѣше. Георгневскій кавалеръ... Жалко.... По-скоро санитаритѣ тукъ!.... Да съберете раненитѣ!....

Мълчащѣтъ, влезе той въ редутѣтъ... Слѣзе отъ конѣтъ, влѣзе въ брустверѣтъ.

Испитателно оглѣдва околността....

— Благодаря, дѣца, за службата—тихо благодари съдатитѣ. Честно са потрудихте днесъ.... Като орли налѣтахте. Видѣхъ, азъ, какъ са бияхте.... Львовѣ!... Азъ съмъ щастливъ, че командувамъ таквиъ юнаци.... Уморени ли сте?

— Уморени, ваше-ство.

— Огнотинете.... Половина дѣло свършихте.... Сега да са удържимъ трѣбва....

— Поручикъ Дороновичъ!.... Сѣднете, сѣднете!.... Поздравявамъ ви съ Георгневскій кръстъ....

— Не заслужавамъ, генерале....

— Това какъ?

— Въ транчикката....